

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9CoCsp/42/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119438219
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6119438219.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Jozefa Turzu, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocneným zástupcom Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému Ing. W. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. X. X. XXXX/X, T. B., o zaplatenie 3.000,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č. k. 22Csp/58/2020-236 zo dňa 30. júna 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanému zaplatenia 3.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.000,- eur od 22.05.2018 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Mal preukázané, že O. O., a. s. ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili dňa 11.11.2002 zmluvu o kontokorentnom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie kontokorentného úveru číslo 0056492032/1 vo výške úverového rámca 25.000,- Sk. O. O., a. s. dňa 20.07.2017 vypovedala zmluvu o poskytnutí povoleného prečerpania k účtu a vyhlásila mimoriadnu splatnosť povoleného prečerpania s výškou 3.727,90 eur. Aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu mal preukázanú zmluvou o postúpení pohľadávok číslo 0398/2018/CE, uzavretou medzi O. O., a. s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom dňa 21.05.2018 a oznámením o postúpení pohľadávky. V konaní považoval za nesporné uzavretie zmluvy, výšku dojednaného úverového rámca, výšku kreditných a výšku debetných položiek zúčtovaných na účte žalovaného. Pri rozhodovaní vychádzal z ust. § 52 OZ, § 2 písm. a), b), § 1 ods. 3, § 4 ods. 1, ods. 2 písm. g), ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o kontokorentnom úvere (k 11.11.2002) a mal za to, že vzhľadom na charakter a obsah zmluvy sa jednalo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Dôvodil tým, že z vyjadrení žalobcu a aj z výpisov z účtu žalovaného mal preukázané, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver formou kontokorentného úveru, ktorý žalovaný čerpal aj prostredníctvom platobnej karty. Po ustálení, že vzťah medzi sporovými stranami je vzťahom spotrebiteľským, dospel k záveru, že zmluva o kontokorentnom úvere neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, a preto považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Keďže suma kreditných operácií (235.751,26 eur) na účte žalovaného bola vyššia ako suma debetných (233.436,89 eur), neprináležal žalobcovi nárok na žiadne peňažné plnenie zo zmluvy. Neprináležal by mu ani nárok na poplatky, ktoré neboli so žalovaným individuálne dojednané (§ 4 ods. 5). O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP

s poukazom na úspech žalovaného v spore, ktorý si ale ich náhradu neuplatnil a ani z obsahu spisu vznik žiadnych trov konania nemal preukázaný.

2. Proti tomuto rozsudku, podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a z dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. ho zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nesúhlasil, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Uviedol, že súd nesprávne na danú vec aplikoval ust. § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko jeho aplikácia je vylúčená ust. § 1 ods. 3. Možno aplikovať len ust. § 3 ods. 6 cit. zákona, ktoré bolo dodržané. Podstatou úveru, kde veriteľ poskytuje dlžníkovi úverový rámec je, že veriteľ realizuje príkazy dlžníka na prevod a výbery finančných prostriedkov, a to až do výšky úverového rámca. V čase uzavretia zmluvy nie je možné určiť určité náležitosti tohto úveru, ktoré zákon vyžaduje pri iných druhoch spotrebiteľských úverov. Zákonodarca preto predmetný úver vylúčil spod úpravy zákona č. 258/2001 Z. z. V odvolaní poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/5/2018 z 31.01.2019.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Pri preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd vychádzal z rozsahu odvolania, zo spisového materiálu, ako aj zo skutkového stavu, tak ako ho zistil súd prvej inštancie. V konaní sa riešila otázka, či zmluva o kontokorentnom úvere uzavretá medzi právny predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom dňa 11.11.2002 podlieha právnej úprave zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy a ak áno, či obsahuje všetky náležitosti požadované týmto zákonom. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie nemohol aplikovať ust. § 4 cit. zákona (ktorý určuje, aké náležitosti má zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahovať), pretože to vylučuje § 1 ods. 3 cit. zákona, podľa ktorého sa zákon nevzťahuje na úver formou preddavku na bežný účet poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditné karty. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že pri rozhodovaní vychádzal zo žalobcom produkovaných tvrdení a predložených listín (keďže žalovaný bol v spore pasívny), z ktorých mal preukázané (a v konaní nebolo sporné), že debetné operácie na účte pozostávajú aj z výberov a platieb kartou, na základe čoho dospel k záveru, že žalovaný kontokorentný úver čerpal aj prostredníctvom platobnej karty.

6. Žalobca už v podanej žalobe uviedol a mal za to, že zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia (okrem § 497 až 507 ObZ) aj zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalobca si v istej miere protirečí, keď teda na jednej strane už v žalobe tvrdil, že zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti, aké má mať spotrebiteľská zmluva a na druhej strane v odvolaní tvrdí, že zmluva nemusela obsahovať RPMN, nakoľko zákon č. 258/2001 Z. z. sa nevzťahuje na úver formou preddavku na bežný účet poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditné karty (§ 1 ods. 3). Znamenalo by to pritom to, že na predmetnú zmluvu by nemohol byť vôbec aplikovaný zákon č. 258/2001 Z. z. z dôvodu, že by sa nejednalo o spotrebiteľský úver, a preto je nelogické tvrdenie žalobcu, že na daný prípad možno aplikovať len ust. § 3 ods. 6 cit. zákona, ktoré bolo podľa neho dodržané. Aj odvolací súd má z vyjadrení žalobcu zo dňa 07.06.2021 preukázané, že debetné operácie predstavovali súčet výberov kartou, platieb kartou a odchádzajúcich platieb z účtu. To, že žalovaný uskutočňoval výbery kartou a aj platby kartou vyplýva zo žalobcom predložených listín, a preto ani odvolaciemu súdu neprináležalo vyvodiť iný záver ako ten, ktorý konštatoval súd prvej inštancie, keďže žalobca v odvolaní žiadnym spôsobom netvrdil skutočnosti ohľadom toho, že žalovaný čerpal úver aj prostredníctvom platobnej karty.

7. Na základe takto zistených skutočností je možné konštatovať, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom

rozsahu stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s ust. § 220 CSP zdôvodnil.

8. Na základe uvedeného preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu, stotožniac sa s jeho závermi, ako vecne správne potvrdil.

9. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP, nakoľko žalovaný, aj keď ostal v odvolacom konaní nečinný, mal v ňom úspech, a preto by mal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vzhľadom na jeho nečinnosť v odvolacom konaní mu súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (návrh nepodal a zo spisu mu trovy nevyplyvajú).

10. Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).